

Kedves Testvérek!

A gyertyaszentelő ünnepe, arra emlékeztet, hogy Mária és József bemutatja Jézust a Jeruzsálemi templomba. Egy hónapja még arról beszéltem, hogy bölcsek jöttek és a Szentcsalád menekült Egyiptomba. Nyilván nem arról van szó, hogy itt pontos életrajzot írtak, hanem üzenetet közvetít elsősorban Lukács is, de Máté is. Máté a bölcsek jövetelével szeretné jelezni, hogy a világhoz is küldött jelet, vagy szólt a megszülető Messiás. Ennek a jele a csillag. Válasz is volt a bölcsek. Lukács evangélista által leírt jelenetben az a fontos, hogy Jézus a családjában, hogyan éli meg és hogyan teljesíti a törvényt. A jelenet középpontjában Mária áll, de nem szól egy szót sem, elvégzi, amit előír a törvény, aztán ámulva hallgatja Simeon jövendölését.

Azt gondolom, hogy Mária számára lassan derül ki, hogy a Messiás nem a zsidóság által várt paradicsomi állapotokat visszaállító valaki lesz. Utólag tudatosulhatott igazában az életében és ő mondhatja el Lukácsnak, Jézus templomi bemutatáskor átélt az élményét. A hétköznapi életet, hogyan észlelte a jeleket, amelyek megalapozták az ígérek beteljesülését, hogy Jézus valóban a Messiás.

A kezdeti jelek után, vissza kellett menni a hétköznapi világba és ebbe kellett megőrizni a reményt és a bizalmat, hogy azt a szolgálatot tudja vállalni, amire az Isten küldte. Mária ezt tette a hétköznapiokban és Lukács így fogalmazza meg, Istennek kedve telt benne.

A mi életünkben, hogyan vehetjük észre, a jeleket, hogyan dönthetünk, hogy Isten szándékai szerint tudjunk tenni. Küld-e jelet, vagy ugyanolyan hétköznapi lesz, mint akár Máriáé? Hogyan éljük meg?

A Szentatya ezen a napon a szerzetesi életre, a megszentelt életre való emlékezésre figyelmeztet, hívja fel a figyelmünket. Emberré válni, nem kész adottság, inkább lehetőség és feladat, mindnyájunk számára. A saját egyéni küldetésünket vagy hivatásunkat megtalálni, vállalni az személyes feladat. A felnövő gyermek, tanuló nemcsak táplálékra, fizikai védelemre szorul. Otthon is szükséges számára, ahol a szeretet égboltja alatt a legközelebbi hozzátartozóinak buzdítása, példája elindítja a saját hivatása útján, ahol őt néven szólítják és számítanak rá.

A hivatás egyik szintje a papi, szerzetesi hivatás, de ugyanilyen értékes az apai vagy anyai hivatás. A papi szerzetesi hivatás a keresztény hivatás sajátos formája. Ebben az esetben a meghívó Jézus Krisztus, aki egyeseket néven szólít, arra biztat, hogy részt vegyenek a megváltás művében. Aki ezt a hívást elfogadja, igent mond rá, vehet részt a papi vagy szerzetesi hivatásban.

A papi szolgálat a feltámadottal való személyes kapcsolatból fakad. A „kövess engem!”, sajátos életformában, az igehirdetést vállaló küldetésben, engedelmisségben, áldozatban valósul meg. Hogy Isten Országának örömhírét meghallja a világ. A világi papnak, a püspökökkel közösen kell megélni a testvériességet és a hívekkel a megerősítő közösséget.

A szerzetesek Istenkeresésre szövetkezett emberek, akiknek a közösséget az Egyház megerősítette és igénybe veszi lelkipásztori feladatokra. A szerzetes olyan férfi vagy nő, aki egészen beleszeretett Istenbe, és ezért a szeretetért vállalja, hogy fogadalmakkal kötelezze el magát. A fogadalmak a szegénység, tisztaság és engedelmisség. Illetve minden rendnél általában van egy negyedik fogadalom a piaristáknál a tanítás, bencéseknél a helyben maradás. A gyermeket körülveszi a család, de a felnövekvő fiatal, sőt felnőtt ember is akkor tud emberségében megmaradni, annak útján mindig előre jutni, ha van hová hazatérnie. Ez az otthon nem valami „Paradicsomkert”, ahol „örökké csillagos az ég”, de

olyan mély őszinte emberi kapcsolatok viszonyrendszere, amelyekben a gond és küzdelem is tisztító erejű!

Szent Gály Kata: Testvéreink

Vannak sugárzó arcok,
amelyek mindig élnek,
s a századok kódének
homálya nem borít.

Istenben élő létük
időtlensége árad,
és arcuk vonalának
tüzében eszme gyújt.

Vajon, pár évtizedre,
csak ott, ahol születtem,
csak egy parányi körben
fog hatni életem

A Biblia szerint „a mi hazánk a mennyben van”, s igazi otthont ott találunk, ahol Jézus Krisztus helyet készített nekünk az Atya asztalánál. A földi vándoréletünk mégsem valami magányos hányattatás, hanem családi kötelékbe kapcsol bennünket, otthont épít nekünk, bár ideiglenes otthont, amely veszélyeztetettségében is az örök élet ígéretét hordozza.

Ahhoz, hogy meghalljuk Isten személyes hívását, időről időre csendet kell teremtenünk magunk körül és magunkban. Próbáljunk kiszakadni a napi gondokból, hogy csak Istennel tudjunk foglalkozni. A mai világban sok ember el se tudja képzelni, hogy mi köze van Jézushoz, a jó Istenhez. Különbőféle hatások mind azt sugallják, hogy nem kell törődnünk semmi mással, csak ami most itt előttünk van, a munkával, a lakással, az egészséggel és többivel.

Nem választható dolog tehát, hogy Istenre figyeljünk, Istenre hallgassunk, és megfogadjuk, amit nekünk mond, hanem kikerülhetetlenül szükséges. Olyan ez, mint az úrhajós, aki fönt az úrben nem tud egyedül tájékozódni az égitestek között, ezért állandó kapcsolatban van a földi irányítóközponttal. Tegyük fel, hogy egyszer hisztérikus indulat ragadja magával, s azt mondja: „Mit parancsolgatnak folyton? Miért parancsolnak nekem? Miért mondják meg, hogy erre menjek vagy arra, ezt tegyem, vagy azt tegyen? Nem érdekel! Tönkreteszem a készüléket, amely az irányítást közvetíti, és akkor szabad leszek!” Szabad lesz? Nem! Elszabadult. Ma ilyen elszabadult emberek között élünk. Akik azt hiszik, hogy az Isten és az erkölcs csak akadály a boldogulásukban.

Az embernek a – a lélek miatt, amelyet a teste hordoz – egészen más a létezése. Úgy alkotott minket az Isten, hogy ha tetszik, ha nem: mindig fogunk létezni. Különös, de továbbiakban nem tudunk nem lenni. Sokan azt hiszik, hogy a halállal minden véget vet mindennek és elfelejti, hogy lélek hallhatatlan.

Elfelejtik azt, hogy az emberi lélek Istenre van hangolva, ha elfogadjuk ezt, ha nem, akár ennek szellemében cselekszünk, akár e nélkül akarunk boldogulni a világban. Nem élhetünk Isten nélkül. Nem kerülhetjük el, hogy halálunk után Isten elé ne álljunk ítéletre. Ahol el kell számolni életünkkel, de nemcsak a mi életünkkel, nem feledhetjük Kerényi Grátia versének sorait sem:

„Az élet kezetekre bízott,
A virágok, a barmok a csillagok,
Kezünkre bízott az élet,
A füvek, a halak, a férgek.

Miránk az emberekre bízott
Az ökörszem, a cickafarok.
Az emberekre bízott, miránk,
Az élet – a világ.”